

מוטי מן

נולד ב - 13/7/1934

נפטר ב - 8/4/1919

בן לויקטור וברטה מן

היה נשוי לעדנה רשף

אב לורד רון אבנר ואופיר

ההספד של רון

אנחנו מלווים היום את אבא למנוחה אחרונה
אבא נולד בשנת 1934 בסלובקיה. בן זקונים למשפחה בת שבעה ילדים, משפחה חרדית מקהילת סאטמר.
אבא בילה את זמנו כילד צעיר במשחקים ולימודים בחדר, בחיידר. עם פרוץ המלחמה המשפחה התפרקה
ונרדפה, אבא ואחותו הקרובה תמר הועברו לבתי יתומים סמוכים בבודפשט בהונגריה. את תקופת המלחמה
עבר אבא בגטו. אבא הפך לשורד, את ימיו העביר בשיטוט ברחובות, מכירת עיתונים, התמודדות ברעב
תמידי וסכנות מכל עבר. בגיל עשר אבא זכה לביקור קצר של אביו בבית היתומים
אבא גויס ע"י מנהל בית היתומים ושירת במחתרת שנלחמה באנשי צלב החץ ההונגרים ועם כיבוש הונגריה

ובודפשט, בחברי הגסטפו הגרמני. אני זוכר מתי אבא התחיל לספר על העבר, זה היה ביום העצמאות, היינו אני ואבא לבד בבית, אז קראו לזה – בחדר, בקיבוץ. שאלתי את אבא למה לכמה ילדים מהגן יש שני סבא וסבתא ולי לא, אבא סיפר לי קצת, כמו שמספרים לילד קטן, ומאז לא הפסיק לספר על העבר. אבא איבד הורים ושלוש אחיות בשואה. בתום המלחמה אבא הועבר להמבורג גרמניה לבית ילדים שהיה שייך לסוכנות היהודית והצלב האדום, שם המתין לעליה עם קבוצת נערים והמדריכה, ראומה וייצמן בשנת 1948 ופרוץ מלחמת העצמאות אבא עלה לארץ לקיבוץ שער הגולן. עקב ההפצצות הבלתי פוסקות על הקיבוץ, הועברו הנערים לקיבוץ רמת השופט, שם גדל במסגרת חברת נוער עד הגיוס לצבא. אבא עבד בגידולי שדה והחל לעסוק בספורט ובעיקר לרוץ ולרוץ אבא לא קיבל את צוו התנועה להתגייס לנחל והתנדב לצנחנים, דבר שגרם לקרע בינו לבין הקיבוץ. אבא מצא בית שני בצבא, הוא שירת בפלוגה א' בצנחנים, לקח חלק בפעולות התגמול, מבצעי גיל, ליווי האוטובוסים לאילת ושאר משימות הצנחנים. אבא הגיע לבית אלפא עם חבר מהצבא – אמנון חורב – הכיר את אימא ונשאר אבא לא הסתגל מעולם לחיי שגרה, לא יכול היה לשבת במקום אחד, תמיד דרוך, תמיד דואג, לפעמים נעלם לחודש מילואים, הר דב, פתח לנד. אבא היה איש המרתון, רץ כמה פעמים בשבוע למעלה גלבע וחזרה. צ'אמפ – ככה קראתי לו – צ'אמפ אבא לימד אותי לעשות ספורט, לירות בכל כלי הנשק, לנהוג באוטו ובטרקטור, להחזיק פטיש ולפתוח ברגים שאף אחד לא מצליח לפתוח, פשוט להתעקש עד שנפתח. אבא היה שנים הרב"ש בקיבוץ, היה מורה לספורט שלי ושלנו, לימד נהיגה בטרקטור וברכב עשר השנים האחרונות לא היו קלות לאבא, משנה לשנה נהיה קשה יותר. לאבא שהיה ספורטאי ואתלט והאמין בגוף זה היה קשה שבעתיים

ליוויתי את אבא בתהליך וניסיתי כל השנים לא להיות שיפוטי, לסייע לתמוך ותמיד תמיד לאהוב, כמו שאבא לימד אותי. אבא לא היה איש של מילים, יותר במעשים, חיבוק חזק חזק וידעתי שהכל בסדר אבא אהב אותנו הכי הכי בעולם. הסיפור של אבא הוא סיפור של המדינה, משואה לתקומה. אבא יקר ואהוב שלי, אהבתי אותך ואהב גם עכשיו, תמיד כיבדתי אותך, סלח לי אם לא תמיד הצלחתי להבין, ניסיתי להיות לך בן, חבר ולפעמים גם אבא. תנוח על משכבך בשלום, נזכור אותך תמיד. ולך קומר, הצטרפת אלינו למשפחה לפני כארבע שנים כדי ללוות ולעזור לאבא. עשית את זה עם כל הלב, לא תמיד היה קל, הרבה פעמים היה קשה וקשה מאוד. הארת לנו בטוב לבך ובמסירות שלך גם ברגעים של חושך. אנחנו מכבדים אותך ואוהבים אותך ותמיד תהיה חלק מהמשפחה. תודה רבה מכל הלב

רון כתב

כתבה הילה

כשחזרתי הביתה אתמול מהבסיס, אימא הראתה לי מחברת. במחברת זו אבא ואימא תיארו את מהלך הלידה שלי, ואירועים עליות וירידות במשקל, כמו ההתהפכות הראשונה, צעדים ראשונים... בדף האחרון במחברת, אבא כתב "הילה צוחקת כשסבא מוטי שם את הכובע שלה על הראש"

היה לי ולסבא קשר מיוחד. היינו יושבים ביחד בסלון בבית של סבתא עדנה וצוחקים. לסבא הייתה את הבדיחה הקבועה, שהוא עושה קולות של חתול בלי שהייתי שמה לב, ואז כשהייתי שואלת מה זה היה, הוא היה אומר שהוא בלע חתול. היינו יושבים, משחקים, צוחקים ומדברים. סבא היה ספורטאי, מאוד אהב גם לשחות. היינו הולכים לברכה של בית אלפא, וסבא היה נותן דחיפה קטנה והייתי שוחה עד לצד השני. לאט לאט כבר התחלתי לעשות ברכות שלמות, וסבא היה מספר שהוא היה שוחה את כל הכינרת כשהיניו קטנים, סבא היה מספר בדיחות על הנאצים. כשהייתי בת 12, התבקשי לעשות עבודת שורשים, ולהתמקד בדמות מסוימת. בחרתי בסבא מוטי. היינו מדברים בטלפון כמעט כל יום, והוא היה משתף אותי בחוויות מילדותו, ומדי פעם היה עוצר בטענה ששמעתי מספיק דברים קשים להיום כשהייתי מתקשרת לסבא, ומספרת לו איך היה לי היום, שהיו לי יותר מדי שיעורי בית, הוא היה אומר שהכל בקטנה, וכשהוא היה בגיל הזה, הוא כבר יכל לפתור 2 משוואות שאף אחד לא הצליח לפתור אפילו אחת. סבא היה מורה לנהיגה. כשאני התחלתי ללמוד נהיגה, סבא היה עצוב שהוא לא יכל ללמד אותי. אחרי שהוצאתי רישיון, אבא עשה ביטוח לרכב ולקחנו את סבא לבית שאן. אני נהגתי והוא היה במושב הקדמי, ואמר לי שאני נוהגת יפה מאוד והיה מאושר

מאחר יותר התחילו הבגרויות. סיפרתי לסבא איך היה לי קשה להתכונן אליהן. הוא אמר אני בטוח שתצליחי. ניסיתי להתעקש ולהסביר שלא בטוח וזה לא כזה פשוט, וסבא התעקש ואמר אני בטוח ב100 אחוז שתצליחי. הוא תמיד הזכיר לי להאמין בעצמי, גם אם זה בדברים הכי קטנים, ובמיוחד בקשים. כשהתגייסתי, ביקשו ממני בטירונות לכתוב על דמות, שמבחינתי מסמלת גיבור. כמובן שבחרתי בסבא. באותו ערב, התקשרתי וסיפרתי לו. "כתבת עליו? ברצינות" כשסיפרתי לו שאני מתאמנת למטווחים, הוא סיפר איך הוא צנח עם אריאל שרון, ולא פחד בכלל. מבחינתי, סבא היה גיבור. בכל המובנים. הוא אף פעם לא ביקש כלום. אבל אם הייתי יושבת ואוכלת ומביאה לו גם, הוא היה לוקח ישר ומבסוט בשנים האחרונות, היה לסבא קשה. הוא היה רגיל להיות אחראי על עצמו, לעשות הכל בהצטיינות ולגמרי לבד. אבל, לאט לאט הסכים שנעזור לו. היה לו קשה, וכואב. אבל תמיד כל שיחה הוא סיים ב"יהיה טוב, נכון?" כל פעם שהיה חולה, הוא אמר לי "שתדעי שאני אף פעם לא הייתי חולה", ככה כל פעם. כשהיה חוזר מבית החולים, הוא היה אומר לי שכולם סתם נבהלו, והוא באמת בסדר. מדי פעם הוא היה עצוב, ומספר על תקופת השואה. אבל היה אומר "תגידי לאיזה עוד סבא יש נכדים כאלה?" הוא היה גאה במשפחה שלו. אז שתדעי סבא, שאנחנו אלה שזכינו בך. היית בשבילי דוגמה אישית, והדבר היחיד שאני מצטערת עליו זה שלא היה לנו אפילו יותר זמן. אוהבת וכבר מתגעגעת

נכדתך הילה

כתב אופיר

אבא

טיילנו בגלבוש פעמים אין ספור. גם בעמק חרשת הלך וחזור. את ארצנו הכרת ממר ועד מתו ידעת פה בכי והרבה הרבה צחוק כמוך השקפנו מהגג בצפון וטבלנו רגלינו בים האדום ילד נצחי היית ששרד גהינום אך עיניך זכו לחזות בטקסים של שלום חברים לנשק וחברים גם במשק חיילים ותלמידים את חיך ופועלך כולם מכירים משפחה הקמת לתפארת ועל ידיך נשאת נכדה ונכד כבשת הרים ברגליך הרצות והיית לנו לתמיכה בכתפיים רחבות

נשמור זכרך היית דוגמה למופת
אבא, חבר, ספורטאי, מורה ולוחם
בנך האוהב אופיר